

Sygn. akt I DO (...)

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert

w sprawie zażaleń obrońców sędziego Sądu Rejonowego w K. R. R. na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 14 września 2018 r., sygn. ASDo (...) w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej,

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 r. na posiedzeniu niejawnym wniosku obrońcy sędziego o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego ze składu orzekającego

- na podstawie art. 42 § 3 i 4 kpk w związku z art. 41 § 1 kpk w związku z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2018.23, j.t. z późn. zm.)

postanowił:

I. nie uwzględnić wniosku o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego P. N. i M. B. oraz ławnika J. D. od rozpoznania sprawy o sygn. I DO (...);

II. pozostawić bez rozpoznania wnioski o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego: J. W., J. N., A. R., M. S., E. S., M. S., K. W., J. W., G. Ż., W. S., J. G., B. J., M. K., M. M., J. M., T. S. i K. Z. od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego M. B., P. N. oraz ławnika J. D. od rozpoznania sprawy o sygn. I DO (...).

[Kliknij tutaj, aby wprowadzić tekst.](#)

Uzasadnienie

Uchwałą z dnia 14 września 2018 r., sygn. ASDo (...), Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...), po rozpoznaniu wniosku Prokuratury Okręgowej w L.:

1. zezwolił na pociągnięcie R. R. - sędziego Sądu Rejonowego w K. do odpowiedzialności karnej za czyn polegający na tym, że:

daty bliżej nieustalonej w okresie od 30 maja 2016 roku do 8 czerwca 2016 roku w K., województwa (...), jako funkcjonariusz publiczny – sędzia Sądu Rejonowego w K., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, będąc uprawnionym do sporządzenia dokumentu – protokołu z rozprawy głównej z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie II K (...), przekraczając uprawnienia, nie mając prawa wyłącznie rozporządzać, usunął z akt sprawy kartę 37, zawierającą 3 i 4 stronę ww. protokołu, a następnie ingerując w system elektroniczny SAWA CURRENDA, dokonał jego przerobienia poprzez naniesienie treści „Sąd postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania dowody 65, 66. ze zbioru A k. 3-6, 22-23, 35, 41-42, 52, 58, 53, 57, 54, 55, 56”, umieszczając go w aktach głównych w sytuacji braku faktycznego uznania za ujawnione bez odczytywania dowodów podczas rozprawy w dniu 11 maja 2016 roku, czym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, przez co działał na szkodę interesu publicznego – to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 k.k.

2. zawiesił sędziego R. R. w czynnościach służbowych i obniżył mu wynagrodzenie o na czas trwania tego zawieszenia o 25%.

Zażalenia na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 14 września 2018 roku wnieśli obrońcy sędziego R. R. adw. S. S. oraz prokurator A. A.

Niniejsza sprawa została zarejestrowana w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego pod sygn. I DO (...), do jej rozpoznania wyznaczono sędziów M. B., P.

N. i ławnika J. D., a posiedzenie zostało wyznaczone na dzień 23 stycznia 2019 roku, na godz. 9.00.

W dniu 18 stycznia 2019 roku do Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego wpłynął wniosek prokurator A. A. – obrońcy sędziego R. R. z dnia 14 stycznia 2019 roku o wyłączenie sędziów M. B., P. N. i ławnika J. D. od rozpoznania sprawy o sygn. I DO (...), w którym stwierdzono w szczególności, że tego samego dnia, to jest 23 stycznia 2019 roku o godz. 11.00 Sąd Najwyższy w tym samym składzie będzie rozpoznawał sprawę dyscyplinarną sędziego R. R. (sygn. I DSK (...)), a ponieważ przedmiotem oceny będzie ten sam czyn w ujęciu faktycznym i ta sama grupa dowodów, jest nieprawdopodobne, by Sąd Najwyższy po rozpoznaniu pierwszej ze spraw w sposób obiektywny ocenił drugą sprawę. Ponadto obrońca sędziego R. R. zaakcentowała wątpliwości co do bezstronności sędziów M. B. i P. N., wynikające z trybu powołania ich na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego.

W tym samym piśmie procesowym obrońca sformułowała także wniosek o wyłączenie trzydziestu pięciu enumeratywnie wskazanych sędziów Sądu Najwyższego od rozpoznania wniosków o wyłączenie sędziów M. B., P. N. i ławnika J. D., argumentując, że sprawa rozumiana jako rozstrzygnięcie wniosku o wyłączenie sędziego dotyczy tychże sędziów bezpośrednio, a w każdym razie mają oni interes prawny w określonym rozstrzygnięciu.

Wniosek tożsamej treści wpłynął także do sprawy o sygn. I DSK (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy obwinionego w zakresie dotyczącym wyłączenia sędziów Sądu Najwyższego M. B. i P. N. oraz ławnika J. D. nie zasługuje na uwzględnienie. Mimo pozornej poprawności logicznej rozumowania zaprezentowanego w punktach 1-10 uzasadnienia wniosku jego autorka nie zaprezentowała jakichkolwiek argumentów, które pozwoliłyby w sposób uprawniony twierdzić, że zachodzą okoliczności mogące wywołać uzasadnione wątpliwości co do bezstronności wskazanych sędziów w odniesieniu do tej sprawy, w której będą rozpoznawane zażalenia na wskazaną wyżej uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie

Apelacyjnym w (...). Postawione przez wnioskodawczynię hipotezy mają charakter teoretyczny, nie zaś realny, zwłaszcza, że sprawa o sygn. I DO (...) będzie rozpoznawana jako pierwsza z dwóch spraw dotyczących sędziego R. R. Nie sposób zatem w tej sprawie, choćby tylko z racji braku logicznego uzasadnienia, formułować hipotez o kierunkowym nastawieniu sędziów do materiału dowodowego z uwagi na jego wcześniejszą, krytyczną lub pozytywną ocenę. Należy także podkreślić, że okoliczność wywołująca uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego musi mieć charakter rzeczywisty i zobiektywizowany, o czym przesądza użyte przez ustawodawcę słowo „uzasadnione”. W analizowanej części wniosku jego autorka czyni natomiast szereg dowolnych założeń, nie popartych przytoczeniem konkretnych okoliczności faktycznych rzutujących w sposób wymagany przez przepis art. 41 k.p.k. na ocenę bezstronności sędziów.

Podkreślić również należy, że w niniejszej sprawie, jako chronologicznie pierwszej, rozpoznając zażalenia obrońców na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 14 września 2018 roku, sygn. ASDo (...) w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego R. R. do odpowiedzialności karnej, Sąd Najwyższy będzie orzekał jako sąd odwoławczy, oceniając nie kwestię winy czy niewinności, a kwestię wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez sędziego przestępstwa. Zaznaczyć również wyraźnie należy, że postępowanie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest postępowaniem incydentalnym, wpadkowym, umożliwiającym dopiero przekształcenie postępowania karnego w fazę ad personam. W postępowaniu chronologicznie drugim Sąd Najwyższy, orzekając jako sąd meriti, będzie oceniał kwestię popełnienia lub nie, czynu stanowiącego uchybienie godności urzędu. Należy również stanowczo podkreślić wyłącznie częściową tożsamość czynu jako zdarzenia historycznego. Przytoczone okoliczności świadczą jednoznacznie o tym, że zakres rozpoznania i oceny w obu tych postępowaniach będzie różny.

Odnosząc się natomiast do argumentów ujętych w punkcie 11 i następnych uzasadnienia wniosku podkreślić należy, że stanowią one szereg hipotez, opartych na fałszywych założeniach. Okoliczność, że przez Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej toczą się postępowania, w związku z pytaniami prejudycjalnymi,

skierowanymi przez Sąd Najwyższy i Naczelny Sąd Administracyjny, pozostaje bez wpływu na kwestię bezstronności sędziów wyznaczonych do rozpoznania tej sprawy. Zaznaczyć także należy, że aktualnie obowiązujące rozwiązania prawne w zakresie procedury powoływania sędziów, w tym kształtu Krajowej Rady Sądownictwa nie zostały dotychczas zakwestionowane (poza głosami o charakterze publicystycznym w środkach masowego przekazu) i korzystają z domniemania zgodności z Konstytucją RP. Niemożliwa jest także kontrola samego aktu powołania sędziego przez Prezydenta RP przez organy władzy publicznej. Nieuprawnione jest ponadto stawianie tezy o braku bezstronności sędziów, wynikającego z wcześniejszego podporządkowania organom władzy wykonawczej. Wniosek taki, jako zbyt ogólny, nie poparty szczegółowymi przykładami owego podporządkowania, innego niż wynikające z przepisów ustaw, rzutującego w sposób uzasadniony na bezstronność sędziów, ma charakter publicystyczny i jawi się jako niedopuszczalny w argumentacji prawniczej.

Z tych względów, zaprezentowana przez obrońcę obwinionego argumentacja, nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pozostałym zakresie, wniosek obrońcy obwinionego o wyłączenie precyzyjnie wskazanych sędziów Izby Dyscyplinarnej, Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, Izby Karnej i Izby Cywilnej Sądu Najwyższego od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego M. B. i P. N. oraz ławnika J. D., pozostawiono bez rozpoznania. Wniosek w tej części dotyczy bowiem innych sędziów, niż wyznaczeni do składu orzekającego w sprawie o sygn. I DSK (...). Należy w tym miejscu przypomnieć, że zgodnie z art. 40 § 1 i art. 41 § 1 k.p.k. wyłączenie dotyczy sędziego wyznaczonego do udziału w sprawie, a sprawą w rozumieniu powołanych przepisów jest postępowanie zmierzające do rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania. W badanym przypadku przedmiotem postępowania jest kwestia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 roku, sygn. III KO 34/12, Lex nr 1212385). Podążając tokiem rozumowania wnioskodawcy, za dopuszczalne należałoby uznać domaganie się wyłączenia od rozpoznania sprawy, abstrakcyjnie, niejako na przyszłość, wszystkich sędziów Sądu Najwyższego, co

jest zdecydowanie nieuprawnione (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 roku, sygn. III KO 99/16, Lex nr 2166385 oraz przedstawioną tam argumentację i orzecznictwo).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej.